

Krope doma, tam čer žeblice kujejo in se še noben Neme ni naselu, kar svet stoji.

Zdaj be pa kdo barov: koko v Teržičo devajo, alj kaže bolj na nemško alj na kransko, alj če kdo rajše voče, sovenje? Šoštarje, to so jedro praveh Teržčanov. Mojster reže leder, otroce po tleh popajo kosce na stare cunje in pvahte; kselje pa šivajo čevlje toko hitro, de naj menj jih more vsak pet parov na dan vkep zvleče, pa vsak še dva, tri pare perdene; žene pa dekličiči pa narejene čevlje še foksajo, mende dergod pravjo, de jih robjo, zraven pa tače fokse in norce brijejo, de je za popokate; časeh pa se tud kak otrok ihta, če jo dobi s kneftro. An tak šoštaršče kselj je kdaj imu pet krajcerjev na dan; za to so mo rekle „fimfar“, pet je po nemško „fünf“. Ta pregovor je tud dergod v navade; če kdo mav ima v varžato, mo pravjo, de je „fimfar“. Pa vender je v Teržičo več ket sedemdeset šoštarščeh mojstrov; an sam vsak teden pošlje po 600 parov čevljev na Trole; to je tud nekaj!

Potlej pa kovače. Kako v fežinah se mehove napenjajo, k jeh kovo gone, pa voglje gorí, in se železo bele; zdej šine cajnaajo, zdaj v kosce sekajo, pa spet vkep varé; zdej spet kosé prataajo pod kvadvam in ravnajo, v geft pomakvajo, farbajo in kalé. Pa Teržišče kosé so zdej kej dobre; časeh jeh še na Kranščem niso rade jmele; so se zberale le Korošče, in Teržišče kose so šle belj na tuje, naj belj na Hrovaško in na Vaško; zdaj pa še Korošče sojem kosam teržišče znamnja gor devajo, — tako so se Teržčane zbrihtale pa skunštvale. Zram kosá devajo tude serpe, opate, matiče pa ščire; toko pa tud doste gnarja v Teržeč pride.

Zdej pa ledrarje. To so možje, ke strojijo fentleder; več veličeh jam imajo, vsaka derži po pedeset in več teščeh kož, k se v konopro pacajo; vstrojen fentleder gre na vse kraje, naj bolj na Terst. Strojijo pa tude čern leder, za ktere ga kože v čisvo pokvadajo; devajo pa še pisane kožce, erdeče, zelene, fijolnaste, ermene, naj belj pa zdej černe, za kofčarje in puhpintarje. Na vem vsega na drobno povedate, kaj je z vsako kožo opravte; koko se striže, v apno moči, šveba, v jame v konopro alj v čisvo namakje, stroje, farba in curiht. Jemnasta! zdej me je pa nekej v glavo padvo; funtleder, curihtate, pacate, alj niso to nemšče besede? Ovbe, provbe! Jest sem otu povedate, de v Teržičo vse po kransko devajo; zdej me bo pa kmav kdo reku: Viš, de ste Terščane Cimbri? Kovače prataajo, ledrarje curihtajo; to so pač naj staršeh teržiščeh rodovin antverharje; Poljce so že od starega časa jmele fežine v Teržičo; Poljače so sami ledrarje, samo aden je strašno bogat ferbar; kovače so pa imele fežine, k je voda še čez pvac tekva, kje še stare Teržeč pod Ibeljam stav. Zdej pa na vem, kaj be reku; to je res pekvata reč, de se v Teržičo toko špraha meša, de morjo čoveka za norca jmete, bode že prov alj ne.

Še od štrikarjev be biv rad kej povedov, če me kdo spet ne bo Cimbrov v oči metov. Per štrikarjeh se narejajo vovnate štumfe, rokovice, goljufe, fuze kelne. Za to fanj bvago nucaajo nemško vovno, za to srednje in za verdnar pa koroško; obojo je treba na več sort zberate. Volna se prede zunej na hmeteh, štumfe pa se štrikajo po Teržičo; vsaka žena alj pa dekelč zna to devo, in fletno je vidte, kako se per nas vse rocé majejo, in jeh obeden pod pazdho ne derži križem. Štumfe še potlej valjajo z žajfo, farbajo na škervat, na bat, na silberforb, na zelenkasto, pvavo bvago pa farbajo še v kosmeh; potlej štumfe še krocaajo, šerajo in curihtajo, in potem gredo po svetu na prode, k so sfertegvane. Jemnasta! zdej sem jo pa spet zapadu! Štemf, štrikate, farbate, silberforb, krocati, šerati, fertegvate, to so same nemšče spačene besede. Pa zato še nisem Cimber; štumfe farbate, sem slišov, je an Neme učiv, k je umru majhno pred vognjam, k je biv anajstga leta; tiste Neme, na vem, koko be mo reku, tiste je toljko nemšne v našo špraho perpravu po štumfeh.

Druje antverharje pa tude kselje poberaajo z nemščeh krajov, potlej pa tiste vso besedo zbrogajo. De be nas že vender! če vočmo bite Nemce, govorimo vse nemško; če vočmo bite Krance, govorimo vse kransko; se vé, de nas naša keščija pelje na vse strani, de mormo tud nemško špraho znate; pa saj doma ni treba tistga ričeta, alj tiste godlje, k ješprenj in feržov, kri in kašo vkep meša!

Še ana me je v gvale; ta pa na zadene špraše, ampak ano jed, ke je pa večdev za preč vreče, namreč — kljune. Kljunov ničér ne jedo, tudi v Teržiče ne, ampak če je kej mesa od kljuna dol po žvoto. Pute, pa kapune, pa pišeta povsod rade jedo, samo de jeh je kej. Ankat sem biv v Kranjo, ravno v pondeljek; anga perjatva je biv ravno god. Viš, me prave, Teržčane so pa dans vse kljune pokepile; za nas ni nič ostavo. Čaki, prave po tem, popolne bomo imele mav južne; prov, mo rečem, bom pa počakov za perjaznoste voljo. Kaj smo jmele za južno? ana skleda pohaneh pišet je peršva na mizo. Viš, sem reku, ti vežnik ti! Teržčane še niso vseh kljunov pokepile, še vam jeh je Krancam doste ostavo.

Res, res, tujce na vedo, kaj je prava teržiška jed, pa prava teržiška pijača. Beržole, s kaštrunovga debelga mesa narejene, v koze s šetrajam tenstane, to je ta prava teržiška rihta za božičvanje in mešelvanje. Beržanko so res časeh pile, pa ne toljko z mesam; beržanka pa bev kreh, so rekle, je dobro vkep. Dergač so Ipavca pile alj pa Marvenj; zdej pa beržanče ni vohko dobiti, išejo pa še Štajerca alj pa Estrajharja. Be menu kdo, de Teržčane nimamo možgan v gvale, pa žmaha v usteh. Važ je to!

Ovbe, zdej je pa doste; menem, de Cimber vender še nisem, če glih je moj dešček nemško znov, moj oča pa niso znale, in mate tude ne. Teržeč se po pravice imenuje najpridniše obertniške kraj na Kranskem. Obertniku in kepcu pa petica največ veljá. Povejte mi: kelk gnarov pride iz „Reicha“ v Teržič? Naša železnina, jekvovina, štumfarija in kotonarija gré le na Iblano, Zagrob, Terst — tisti „Voterlond“ na bára za nas; pa nas je tudi v tursče in marsktere druge vojske same pustu. Zato ostanimo, koker nas je Boh ustvaru, da nas na bo tista „pekvata krača“ po nosu kavsala.

Muhe mladega Napoleončka.

Une dni je hotla francozka cesarica svojega sinka peljati na sprehod. Ker je bilo posebno lepo in prijetno vreme, ukaže, naj se napreže odprta kočija; al mladi prinček se temu ustavlja in hoče imeti zaprt voz. Ker pa so cesarica in dvornice le svoje trdile, zavpije mladi Napoleonček: „Je že prav! pa povem vam, namesti da bi se ljudem po mestu peljaje smehljal in jih pozdravljal, jim bom pa — jezik kazal.“ — V strahu, da bi mali svojoglavnež res kaj tacega ne naredil, mu pustijo veljati njegovo trmo in peljal se je v zaprti kočii na sprehod.

Po „Volksfr.“ Jos. Levičnik.

Dopisi.

Iz Maribora 7. apr. — I — Veseli smo prejeli naš novi časnik: „Correspondent für Untersteiermark“. „Pa“ — mi utegne kdo v besedo seči — „časnik je nemšk, tedaj nova butara na rame slovenstva“. Odgovarjam na to, da si smemo radi biti, da le politični ni, — bržej ko ne naš nasprotnik. Gotovo nas zaupanje, ktero na-nj stavimo, ukani lo ne bo; tega nam je porok ime gospoda Janžiča, ki ga vredeuje. On ne bo le samo prida nemške „kulture“ iskal kakor „Tagespošta“, tudi nam Slovencom bo pravičen, in iz vsakega koticá spise rad sprejemal. Sostavke o srenjskih in domačih zadevah, o kupčii, obrtnosti, o napredku kmetovanja itd. — o celem praktičnem življenju bo prinašal. Pa tudi narodno blago, pripovedke, slike iz ljudskega živ-

ljenja itd. mu ugodne bodo.*) — Naš Maribor in Ptuj si zdaj prijazno roke podajata, in „presrčni mesti na Dravi“, ki ju sestrna ljubezen unema, hočete svetu izgled, in še poznim pesmarom blagega in lepega dovolj za navdušenje nuditi. Da bi si pa laglej veselje in tugo občno delile, se jima pre posebna železnica naravnost zidala bo. — Ljuba spomlad pač vse zbuja! Tudi kolodvor za koroško železnico se že jako iz zemlje dviguje, in nadjati se smemo, da „črni konj“ bode že letos na Koroško žvižgal. Čez revno ptujsko polje pa hočejo strugo kopati, da bo iz Drave vodo nape-ljavala. — Naše dve čitavnici jako cvetete, in se strajnski ne gledate; Bog le daj, da bi naša slovenska svojo sestrnico v Celji, ki že 113 udov šteje, kmali dospela. — Pevska družba (družb je tukaj na kupe) dobro napreduje, in si je pretekli teden veselico napravila. Morda bo še skoro stenografična družba beli dan zagledala; trebalo bi, da se tudi o tem za slovenščino skrbi. Sila važna bi bila stenografija za šole in praktično življenje sploh. Gabelsbergerjeva sistema je v četiri glavne slovanske narečja prenešena (akoravno še bi mnogo popravkov trebalo), ali bi se ne dala ravno tako v slovenščino vpeljati? Mislimo da! Ali bi morebiti Stolicova sistema boljša bila? Saj mnogo Slovencev kratkopis dobro ume, tedaj bi le spodbude treba bilo, da bi se velikodušen mož našel, ki bi to, sicer težko delo prevzel!

Iz Celja. (Narodna čitavnica v Celji). Vsem častitim gospodom družbenikom narodne čitavnice v Celju in po deželi razglasujemo, da se bo po veliki noči čitavnica naša iz svojega dosedanjega stanovališča pri č. g. trgovcu F. Kapus'u preselila v g. J. Balantovo gostivnico „k zamorcu“ v ljubljanskem predmestju, kjer ji je odbor novo prostorno stanovališče preskrbel. — Tudi naznanujemo ob enem, da bo na belo nedeljo, to je, 27. t. m. ob sedmih zvečer, ondi druga „beseda“, h kateri veselici vse čast. gosp. družbenike srčno vabimo.

V Celji 4. aprila 1862.

Odbor narodne čitavnice celjske.

Iz slov. Štajarja 1. aprila. Š. — Že enkrat sem vam naznanil žalostinko, da smo dobili g. uradnika v naš trdo slovenski kraj, ki slovenski celó ne zná, in glejte! zdaj imamo že drugega iz Galicije, ki ne besedice ne zna slovenske. In tako imamo zdaj tri trde Nemce v naši uradni, čeravno so deželani čisto Slovenci. Ali se to zлага z enakopravnostjo, naj svet sam sodi. Kako se po takih gospodih bodo besede g. ministre na Černe-tovo interpelacijo spolnovale, lahko vsak previdi. — Vi pa, gospodje, ki ste sini matere slovenske in katerim srca še niso otrpnile za srečo naroda našega, storite radi, kar se storiti lahko dá. Ako tudi v enem hipu visoke gore, ktera pred vami stoji, prestopiti ne morete, bo to vendar mogoče počasi. Dobra volja in skrbno prizadevanje bo vse uravnalo. Zdaj pa še nekaj veselega. V lotomerskem okraji že dolgo pošilja gosposka oznanila faram v domačem jeziku; zakaj nek se to tudi pri sv. Lenartu, v Ptuj in drugih krajih ne godí? Imajo li na unem kraji drugega cesarja ali druge postave?

Iz slovenskih Goric 6. aprila. Š. — Beseda gosp. ministra Lasserja, akoravno se nam naše pravice za zdaj

niso še popolnoma dopolnile, so vendar dosti dobrega prinesle. Kakor kvas skvasi melo, so se tudi izdramile nekatere dušne moči in boječljivost odvzele tistim, kateri so se poprej že bali. Od zdaj se bodo celó lahko poznale pleve od rumenega zrna zdrave pšenice. Kdo tedaj zdaj na polju slovenske omike in za podporo naših pravičnih želj kaj storiti hoče, ni mu prepovedano od nobene strani več. Kdor se bo tedaj še zdaj na pot stavljal, on je izdajavec, in nehvaležen, malopriden sin naroda svojega in matere svoje. — Pri naši okrajni gosposki v sv. Lenartu je bil g. dr. Petovar, pomočnik g. biležnika, tudi vrlega Slovence, ki je prvi zgrabil za pero, spodbujen po ministrovih besedah, ter je spisal slov. vlogo in jo poslal na sodnijo. To je bilo prvo pismo slovensko, ki je potrkalo na duri naše sodnije. Prav tako, g. dr. Petovar! Cesar in postava sta za nas; koga bi se tedaj bali? Pravična je steza, po kateri smo se napotili, in ako Bog dá, bomo sčasoma dosegli vse svoje pravice in utihnili bodo sovražniki naši, kateri plujejo strupene pene vsaki dan na nas, čeravno so domačini naši. Vidil bo vés svet, da naše zahteve so le za osrečenje našega slovenskega naroda in srečo Avstrije.

Iz doljnega Štajarja 13. marca. * V „Tagespošti“ se zloglasni kulturni janičar večkrat na polne usta glasi. Da bi ti ljudje vedili, da tako ravnanje naši stvari več koristi kakor škoduje, bi menda drugače postopali. Da je to res, vam povem tū le en dogodek. Imel sem učenca, ki v šoli ni dosti maral za slovenščino. Lansko leto je izostal in postane domá kmetovavec. Okoli božiča pride k meni in pravi: „Slišal sem, da imate „Cvet slovenske poezije“ nekoliko boljši kup na prodaj kakor v knjigarni; prosim, prodajte mi zvezek“. Zavzet ga prašam: „Ali Vam je mar za slovenščino; ako se ne motim, niste bili prej preunet Slovenec“. „Nisem bil ne — mi odgovori — pa kar „Tagespošta“, „Presse“, „Oesterreichische“, tako grdo lažejo in psujejo, sem še le pravičnost naše stvari spoznal in zdaj hočem za našo reč delati kolikor le morem“. Pravo tako! — Res je: če bolj nam gnojijo protivniki naši, več in boljšega sadú bo dorastlo.

Iz Gorice 5. aprila. A. S-a. — Sivi naš Triglav se večkrat joka, da njegove solze deleč proti izhodu in proti jugu teko in na obeh straneh namakajo zgolj slovensko zemljo, slovenske zalivajo rožice; tam bistra Sava, tukaj dereča Soča. In zakaj neki bi se ne jokal slavni naš velikan, ker njegovo častitljivo ime tako oskrunjajo ne samo nemški geografi, temuč večkrat nevedoma tudi slovenski sinovi. Berite nemške spise in čudite se nahajaje: Ter-glau, Treglou in celó Terglù, kakor da bi bila ta beseda francozka. Celó v tukajšni gimnazii, ko je neki učenec izgovoril besedo „Triglav“, ga okrega učnik rekši: „izgovarjajte za božjo voljo geografske imena po človeško! — „Man sagt Trglù, aber nicht Triglav?“ — Se ve, da bi mu bil učenec rad povedal, kako je treba to besedo prav pisati in izrekati, pa se je revež bal „evajarja“ in — molčal je. Očetu Triglavu pa so spet solze polile stari obraz, da mož, ki pred v Celji zdaj že deveto leto v Gorici šolsko službo opravlja, še ne vé „človeškega“ imena slovenskega Triglava!

Iz Dolenskega 6. aprila. 10ber. *) Koliko nemško „amtiranje“ Slovencom koristi, sem se prepričal lani v kancelii sl. kantonske gosposke v Novem mestu. Pridši kmetovavec, pokaže gospodu adjunkt listič rekoč: „Sem že prišel“. Gospod adjunkt, sicer priljuden in častivreden mož, ga debelo pogleda pa reče: „Ste vi ta in ta?“ „Naka! nisem ne“ — mu odgovori kmetič. „Čmu ste pa prišel — mu reče gospod vradnik — če se tako ne pišete?“ „Meni je eden povedal, da moram priti“ — reče kmetič. „Der T-x-l! dieser ist schon der zweite Unrechte“ — odgovori gospod uradnik, in na nas, ki nas je troje tam stalo, po-

*) 4. list „Corr. für Unterst.“ v spisu „Die neuesten Erscheinungen der slov. Literatur“ kaže, da bode novemu časniku tudi za slovenski narod in njegove zadeve mar. Od poštenega vredništva pa, ki izdaja za dolnje, tedaj za slovensko Štajarsko poseben časnik, smemo pričakovati, da slovenskemu narodu tudi v nemški besedi ne bo skazoval le milosti, ampak da bode skazoval mu pravico, — in nič drugesa ne zahtevamo od njega. Pri tej priliki omenimo tudi še drugoga novega časnika, ki je 1. aprila začel v nemškem jeziku izhajati v Gradcu pod imenom „Hoch vom Dachstein“ — časnik za vede in lepoznanstvo. Ker izdatelj tega časnika, gospod H. Penn, je Ljubljancan, ki je že marsiktero slovensko pesem lepo prestavil v nemški jezik, si tudi od tega časnika nadjamo, da iz slovenskih cvetlic ne bo delal osata. Vederemo!

gleda, ter kmetiča zopet iz kancelije odpravi, ki je debelo uro od Novega mesta domá. — Ako utegne kak nemškutar nad to prigodbo dvomiti, jim jo lahko dokažem z dvema pričama, ki ste z menoj vred pogovor slišale. — Še nekaj. Nihče bi ne verjel, da se nemška kultura dandanašnji Slovincov kakor smola hoče držati, in vendar je taka. Neki občno spoštovan gospod v naši okolici se je naročeval na „Laibacherco“. Ker se mu je pa zavoljo nekterih stavkov preneslana zdela, je noče po novem letu tega leta več prejemati in ne pošlje naročilnega denarja. Al lejte! „Laibacherca“ ne izostane; celo četrto leta se gospodu pošilja, ki list za listom na kupec poklada; ko pa druga četrto leta nastopi, pride lepo opomin, da naj se za prejemani časopis plačilo odraja. Namesto plačila pa je bilo založništvu naznanjeno, da se ni nihče tukaj naročil in da se lahko vsi listi spet nazaj dobe. Enaka se je tudi mene pred nekimi leti prigodila. Kdor hoče tedaj „Laibacherco“ za pol leta dobivati, je dosti, da se le za kak mesec naroči. Pa pravite, da dandanašnji ni radodarnih ljudi!

Iz Ljubljane. Prežalostno novico naznanjamo danes, da g. dr. Janez Hladnik, bivši c. k. svetovavec dež. sodnije v Temešvaru, in kar so naši uradniki morali Ogersko zapustiti, prislonec c. kr. deželni sodni ljubljanski, je 13. dan t. m. tukaj umrl. Občespoštovanemu in bistroumnemu gospodu se je nenadoma pamet zmešala tako, da bilo je treba ga v bolnišnico dati 3. dan t. m., kjer je čez 10 dni umrl; kri mu je mozgane zalila. Sodništvo je zgubilo po njem izvrstnega, na vsako stran samostojnega, pravičnega sodnika, domovina naša zvestega sina. Sin kmetijskih malopremožnih staršev iz Črnega Vrha je po svoji lastni veljavnosti že mlad dospel visoko ces. službo, ktera mu je kazala še častnejšo prihodnost. Al drugače je sklenil Oni Gospod, ki človeštvu „piše veliko pratiko“. Počivaj v miru poštena duša! Domovina na tvojem grobu prebridke solze toči. —

— Pretekli teden se je snidla v privatno učilnico slovenskega jezika množica kakih 30 gosp. uradnikov različnih služb in še družih pravoznancov, kateri ne prezirajo ministerskega ukaza, da je treba zdaj v uradnijah, ki imajo z slovenskim ljudstvom opraviti, v domačem jeziku uradovati. Učitelja sta jim vrla domoljuba gospoda Anton Lézar in Andrej Praprotnik; uni uči slovnico slovensko, ta pa vadi gospode v različnih pismih; gosp. Janežičeva slovnica za realke in gimnazije jima je pri nauku podlaga. Učijo se dvakrat na teden v dvorani mestne hiše, ktero je mestni gosp. župan Ambrož prijazno v ta namen jim odprl, in, kakor smo slišali, učijo se s tisto veselo marljivostjo, ktera človeka v kratkem času pripelje do pravega znanja tega, česar se uči, in to toliko hitreje, ker mu je že mila njegova mati sama pregriznila lupino, da lahko brž sega po jedru. Ker je čitavnica naša sprožila blago misel te šole, ki jo je gosp. prof. Macun s pridom začel več tednov pred svojim odhodom v Zagreb, bi se tej učilnici, ki sta jo prevzela zdaj gori imenovana gospoda, pridružilo gotovo tudi še več družih gospodov, družbenikov čitavnice, ako bi se čas učenja preložil na bolj pripraven večern čas. Ali bi pa ne bilo tudi prav in potreba, da bi tudi gospodje uradniki po deželi posnemali to, kar se tu v mestu godi? Ne manjka nam po deželi sposobnih učiteljev duhovnih in drugih; le po njih je treba seči in kmali in brez težav se dá prekoračiti tisti rubikon, ktere ga se marsikter zdaj še prav po nepotrebnem boji. „Volja poprav nam bodi in skrb, — izida ni dvombe!“

— V poslednjem zboru pravoznanskega društva so bili še ostali oddelki pravičnega reda z malimi premembami predložne osnove sprejeti. Potem je gospod vitez Fritsch zboru naznanil, da bi rad govoril o rudarski desetini, za ktero gré ravno zdaj v državnem zboru. Ker se tej reči tedaj mudi, bilo je sklenjeno, naj bode izreden zbor 15. dan t. m.

— Skrb, ki smo jo v poslednjem listu razodeli nad prelepim pomladanskim vremenom, ni bila prazna; ponoči v nedeljo je začelo snežiti in je snežilo celi dan v ponedeljek, ne ravno presilno, vendar dosti preveč. Če tudi sneg ni polomil morebiti še zelenega in cvetečega drevja, se je vendar zdaj zlo mraza bati, kateri bi utegnil sadežem veliko škodo napraviti. Lani sicer smo imeli sneg še celó mesca maja, in kakor nam je neki gospod pravil, leta 1817 je 17. aprila padel sneg do kolén, vendar je bilo ono leto prvo dobro leto po treh hudih letinah. Bog daj, da bi tudi letošnja uima brez škode bila!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. (Iz državne zbornice). V poslednji seji pred prazniki je zbornica poslancov v pretres vzela tiste premembe, ki jih je zbornica gospôška sklenila o osnovi nove postave, ktera zadeva pristojnost sodnij o tistih prestopkih, o katerih govori kazenska postava od 25. maja 1852. Dotični odsek je nasvetoval, naj se zbornica poslancov drži tega, kar je že sklenila in naj ne potrdi prememb, ki jih zbornica gosposka hoče, razun te, da se v §. 2 namesto ukaz reče postava. Al ker so nekteri poslanci govorili drugač in se ni nič gotovega dognalo, je večina sklenila, naj odsek to reč še enkrat prevdari in potem po praznikih svoje nasvete zbornici predloži. — Ko je zbornica še dve čisto osebne reči rešila, eno v očitnem, drugo v skrivnem zboru, je bila seja končana z razglasom, da se bo zbor začel po velikonočnih praznikih še le 1. maja zato, ker nekteri poslanci imajo deleč domu in zlasti tisti, ki so kmetijski gospodarji, tudi zdaj mnoge opravila.

Tako je sklenila tudi zbornica gosposka. — V seji 11. t. m. je prišla postava o rudarski desetini na vrsto, ki ima veljavna biti za celo cesarstvo. Kakor v zbornici doljni so se ustavili nekteri poslanci zoper to občno veljavo, tako sta tudi v zbornici gosposki posebno grof Thun in knez Salm govorila za to, da ožji državni zbor nikakor nima pravice, postave dajati celi državi. Ker pa se je vidilo, da to odkritosrčno besedovanje preseda centralistični stranki in odseku, ki je nasvetoval, naj se cela postava poprek potrdi brez pretresvanja na drobno, je predsednik presekalo celo debato s tem, da je glasovanju predložil odsekov nasvet. Na to se grof Thun vzdigne in rekši: „Gospod predsednik! ako se ne ravna po opravljenem redu, zna vsak svojo pot iti“, zapusti zbornico in z njim gre tudi knez Salm. Gospod predsednik šteje zdaj ostalo množico, pa ni bila zadostna, da bi se bilo moglo sklepati, in seja se je mogla končati. Drugi dan se snide zbor spet in grof Thun upravičuje svoje včerajšnje obnašanje ter pravi, da on in njegovi družniki bojo vselej tako ravnali, kadar bi se utegnile postave vprek (en bloc) glasovanju predlagati, kar nikakor ni dobro in tudi ni v soglasji z opravljenim redom. Tudi grof Černin vse to potrjuje; kneza Salma danes ni bilo v zbornico. Predsednik se zagovarja, da ni ravnal zoper pravični red; potem se začne vtretje brati postava o rudarski desetini. Grofa Thun in Černin sopet zapustita zbornico. Ker pa je število pričujočih državnih svetovavcov zadostno bilo za glasovanje, se je glasovalo, in postava, ki ima po predlogu ministerskem že 1. maja moč zadobiti, je bila sprejeta. Naklonila bo ta postava državi nekoliko novih dohodkov.

— Gospodu ministru dnarstva in odboru dnarstvenemu v državnem zboru je po novem letu blizo 500 nasvetov došlo, kako bi se dala Avstrija rešiti dnarnih stisk.

— Gosp. državni minister vitez Schmerling je pretekli teden zbolel, pa mu je že toliko odleglo, da spet vstaja.

— Presvitli cesar se mislijo v saboto 19. t. m. spet v Benetke podati, na Dunaj pa potem čez Tirolsko se vrniti. — Tudi zdravnik prof. dr. Škoda bo v velikonočnih praznikih obiskal presvitlo cesarico, ki je nek že popolnoma zdrava.